

ANTON MARTIN SLOMŠEK,

po vsmilenji božjini škof Lavantinski, svoje drage ovčice prav lepo pozdravim, ter vsem vernim ljubo zdravim, je, pa vse dobro za dušo ino telo od Boga želim.

Preljubi verni kristjani!

Pridne ovčice svojga pastirja glas rade poslušajo, ino grejo črez hribe ino doline veselo za njim, kamor jih kliče. Tudi jas, vaš škof ino viši pastir, vas kličem za prihoden svet posten čas na veselo dobro voljo svetih nebes, „Duh boži nam priča, de smo otroci boži ino sodelčiči (ravnoerbi) Kristusovi.“ (Rim. 8, 16 — 17.) Le v nebesah smo prav domá; na tem sveti pa le popotva mó od dones do jutri. Oh naj bi tega nikolj ne pozabili, ino le jiskali, kar je nad nami tam, kjer Jezus na desnici svojga Očeta sedi, ne pa kar je pod nami na zemlji (Kok. 3, 1 — 2.), kar nam vsmileni Jezus priporoča, rekoč: „Jšiteh pred vsm božje kralstvo ino njega pravico; vse drugo vam bo naverženo.“ (Mat. 6, 33.)

Potreba nam je vse žive dni za nebesa skerběti, v svetim postnim časi pa posebno serce ino tšesa odpreti iz veličanskimu opominvanju svete katolske cěrkve, ktera nam z svetim Pavlam veli: „Glejte, zdaj je čas gnade; glejte, zdaj so dněvi zveličanja.“ (II. Kor. 6, 2.)

Nebeško krono si imamo služiti, venci svetih čednost za večnost spletati; ino si naberati zaklade (sace), katerih rija ino moli ne snedó, tudi tatje ne izkoplejo ino ne vkradejo. (Mat. 6, 20.) Dobre dela so nebeški zakladi, ino med njimi nar imenitnej dobre dela tri: moliti, postiti se ino v bogajme dajati. Življenje naše na tem sveti je kratko, večnost pa dolga; potreba se je za večnost skerbno pripravljati. Tukaj je setev, tamkaj bo žetev. Pomislitorej to troje zlato seme nar imenitnej dobrih del, kako bi naj pridno sjali, de bomo po smerti obilno želi.

Molitevi: Kedar molimo, z Bogam govornimo, hvalimo za prijete dobrote, prosimo za dušne ino telesne potrebe; pa tudi častimo Svetnike, prijatele božje, ino hvalimo Boga, ki njim toljko milosti daja. Velika čast je govoriti z kraljam alj z cesarjam; ino kdo bi z toljkim gospodam ne rad govoril! do oke. Nar veči čast je pa z Bogam govoriti; nar veči veselje nam torej bodi moliti. Ptičice pojejo, levi rujevoje, vse stvari dajajo hvalo Bogu, mi bi pa ne molili?! Kakor je sapa truplu — tako potrebna je duši molitev, de v gnadi boži ne onemaga ino ne vmerje. „Potreba je vselej moliti ino ne henjati. Jezus uči, (Luk. 18, 1.) ino sv. Pavl veli: „Molite brez nehanja.“ (I. Tez. 5, 17.)

„Na visoko goro bi hotla jiti, naj bi vsi ljudje moj glas slišali, ino bi klicala: Ljudje, molite, molite, molite!“ sv. Terezja govori. Je bilo svoje dni za sveto Terezjo toljko moliti potreba, za koljkor več je potreba nam moliti sedajne dni, v katerih je pohujšanja toljko po sveti, tako malo pa poboljšanja, ker med nami prava véra vмира; ino vgasnuje keršanska ljubezen; vsako leto sovražnikov več, po malim pa pravih služavnikov božjih. Šiba božja nam žuga, glási se lakota, vojska in kuga (kužna bolezen kolera); ako nam Bog ne pomaga, bo slaba za nas. Molimo torej, ljube duše, pa ne le z jezikan, temuč v duhi ino v resnici; zakaj! „Bog je duh, in kteri ga molijo, ga morjo v duhi ino v resnici moliti.“ (Joan. 4, 24.) Bogi ne gleda le na jezik, ampak na serce, samo duh z Bogam govori, de si ga ravno naj; jezik ino truplo v molitvi časti. Kdor od samih pšvetnih skerbi molitev opušča, brez Boga prazno serce nosi. Naše serce je nar tri voгле vsstavljeno; okrogel svet ga napolniti ne more, ampak le sama presveta Trojica, ako se neprenehamaj v molitvi k Bogu povzdiga. Ino kako lahko je to! V bogajme dajati nima vsak; tudi postiti se vsakdo ne more; moli pa lahko zdrav.

in bolen, naj si bo kralj alj berač. Oh naj bi le tudi vsi moliti hotli ino pa znali prav!

Kdor prav pobožno živeti želi, naj opravi tri reči:

1. Vsakdanjo molitev. Zarano se škorjančik na polji k nebesam povzdiga je svojo pesm juterno žvergolí, ter opomina ljudi zjutraj moliti. V hladni tihi noči slavič za germam milo póje, naj bi človek brez večerne molitve ne zaspál. Če ravno kristjan, veliko in dolgo moliti ne vtegneš, moli pa večkrat. Pokrižaj se zjutraj ko vstaneš. priporoči vsako delo Bogu; zahvali Boga, kedar vživaš. kar ti dobriga da: na božjo voljo izpusti, ker se ti hudo godí; Bogu se v roke daj, ino vse tebi v dobro izide. Moli kratko, pa dobro. Take molitve so dragi kamenčki, ki si jih za nebeško krono naberaš; dober namen je čisto zlato, ki nam naše dela Bogu prijetne stori. Naj si je ravno zemlja niska, pa visoko nebó, vender Bog človeka slíši, ako le čisto vest ima. Molitev pravičniga je ključ nebés. (Sv. Avguštín) Oh de bi saj vi stariši ino redniki za molitvo bolj skerbni bili, in pa o troke iz mladiga moliti učili; česar se otrok navadi, star človek zna. Veste, de samo tisti vejo prav živeti, kateri znajo prav moliti? Človek brez molitve ino pa truplo brez duše — kaj bo iz njega drugiga, kakor trohnoba? — Kdor hoče biti pravičen kristjan, mora

2. Svete nedele in zapovedane praznike (svetke alj nedelce) vredno posvečvati. Kako skerbni, dober ino vsmilen je Oče nebeški, ki nam je vsakiga tedna nedelo dal, de njega spodobno počastimo, ino za svojo dušo poskerbimo; naše truplo si pa počije, tudi ljuba živina si lebko odehne ino se Stvarnika toliko dobriga razveseli. Nehvaležen ino hudoben človek si ti, ako Bogu nedele in zapovedane praznike kradeš, kedar brez potrebe ino pripušenja delaš, se pregrešno dobrovoliš alj očitno grešiš, dneve Gospodove v božje razžalenje, drugim v pohujšanje, sebi pa v pogubljenje obračaš, ter ne porajtaš, kar Bog, sveta cerkev in tudi svetli cesar prepovejo. — Oh poslušajte nebesa, zastopi zemlja, kaj se po sveti ob nedelah in svetih praznikah hudiga godí! Poglejte ino pomislite tudi ve; keršanske duše! kaj je ob teh Bogu posvečenih dneh prepovedano ino greh.

Greh je rokodelam (antverharjam), ob nedelah ino praznikah delati, šivati ino oblačila za plačilo gotoviti, pa tudi po fabrikah brez posebne potrebe ino praviga dopušenja posluvati. Grešijo kupčevavci, kramarji in predajavci, kateri na seme alj cerkvanje take svete dni blago vozijo ino prodajajo; grešijo pa tudi vsi, ki ob nedelah in praznikah brez potrebe kupujejo, naj si bo v mešti alj na božjim poti. De živež ino pa take reči, ki so za božjo čast, alj za bolnike potrebne, se brez greha prodajajo ino kupujejo. — Greh imajo vozarji (furmani), kateri ob Gospodovih dneh blago nalagajo alj izlagajo ino kakor ob delavnikah vozijo. Samo voznja ob časi vojske, potrebni ga živeža pripeljati, ino pa merliče voziti je perpušeno, kar se odložiti ne da. Tudi brodarji ino flosarji imajo greh, kateri ob zapovedanih praznikah nalagajo ino brez sile po vodi blago vozijo. Ni prav ob svetih dneh na dalni pot hoditi; samo na kak pošten božji pot, k službi božji, alj pa bolnike objiskat, ino merliče pokopat hoditi je pripušeno. Mlinarji, ki ob nedelah ravno tako melejo ko ob delavnikah, grešijo. Kdor ob teh svetih dneh na lov (jago) hodi, greši, posebno pa taki divji lovci alj jagri, kateri zverino kradejo, za toliko hujsi grešijo. Brez greha si pa družina po večernicah oblačila karpa alj šiva, v veliki sili brani, naj bi ogenj vstal alj povodnja prihrula. Na polji, po senožetih (travnikah) alj pa v vinogradih popravljati pred slabim ivremenam je potreba duhovsko gosposko za dovolenje prositi.

3. Pošteno dobre volje biti, se v Gosposi brez greha ob nedelah ino praznikah razveseliti, sveta cerkev ne brani, alj dobro voljo še le po večernicah dopusti. Kvartati ino keglati ob časi božje službe, alj pa predolgo v noč je greh. Ponočni ples alj raj, naj bo na gosli alj na citre, de se v noč truši ino pijančje, ni brez greha. Sv. Avguštín uči, de je manj greh Bogu posvečne dni orati, kakor pa plesati.

Nar hujsi pa o svetih nedelah ino praznikah grešijo pijanci, ki se vpijanijo; bojvavci, ki se tepó ino kolejo, ponočni voglarji (vesvavci) in potepuhi, ki se deró, ukajo. Ljudém nepokoj delajo ino Bogu posvečen počitek kratijo, ter dopernašajo grehe, ktire še imenovati ne smemo. Oj de bi saj ne pozabili taki razujzdani kristjani, de so grehi dvakrat večí, kateri se o nedelah storé. Priden kristjan biti ne more, kateri Bogu ino pa svoji duši svete praznike jemle, pa tudi srečen ne bo. Bog je svoj blagoslov (žegen) na tretjo božjo zapoved po-

ložil, kakor nam sveto pismo pòvè: V šestih dneh je stvaril Bog nebo in zemljo, ino morje, pa vse, kar je v njem; sedmi dan je pa počival; zato je Bog počivni dan požegnal ino gaje posvetil. (II. Mojz. 20, 11.) Bog pa tudi vsim žuga, ki zapovedi božje zaničujejo, ter veli: „Če me ne bote poslušali ino storili po moji zapovedi, naglo vas bom objiskal. Dal vam bom od zgoraj nebo terdo ko železo, ino zemljo kakor rudo (nerodovito). Zemlja ne bo rodila ino drevje ne bo nosilo. Po deset ženskih bo v eni peči kruh peklo. Jedli bote, pa siti ne bote.“ (III. Mojz. 26, 14 — 27.) Zato se nam huda kaže, ino po sveti živeža pomankuje, ker ljudje tako slabo Gospodove dni posvečujejo. „Spomnite se torej kristjani, de bote praznike prav posvečovali.“ (III. Mojz. 20, 8.)

Kdor svete nedele in praznike prav posvečuje, objiskuje službo božjo v svoji domači farni čerkvi, ter sveto mašo ino božjo besedo pobožno sliši. Samo kako tiho mašo slišati zadosti ni. Kdor zjutraj ne bo k pridgi mogel, naj popoldne k keršanskimu nauku gre, ino saj enkrat v nedelo sliši božjo besedo. Velik greh je torej brez pridge ostajati, alj pa od pridge iz cerkve brez posebne potrebe hoditi. „Kdor besede božje ne obraja, znamnje pogublenja nosi.“ (Sv. Gregor) „Kdor je iz Boga, božjo besedo poslušá.“ (Joan. 8. 47.) — Tudi ni prav, brez dovoljenja alj praviga vzroka (uržaha) farno čerkev opuštati, in v ptuje cèrkve k službi božji hoditi. Sveta cèrkev škofam (ino fajmoštram) vелеva ljudi opominati, naj se v svoji domači cèrkvi pridno zhajajo, sveto mašo in besedo božjo poslušati; ker domač pastir za svoje ovčice nekervavo daritvo opravljajo, in bojo nekđaj za nje odgovor dajali. (Trident. zbor sej. 24. p. 4.) Nar slabši se služba božja po cèrkvanji obhaja, kedar po leti vsako nedelo k drugi cèrkvi letajo, predpoldne malo molijo, popoldne se pa po kerčmah (litužih) potikajo in nespodobno zadržijo. Take zhode, o kristjani, morte opustiti, ako hočete Jezusu ino Svetnikam ljubi biti; zakaj na take zhode Bogu ino sveti cèrkvi merzi. — Če si za varha doma, je zima huda, alj si bolen ino v cerkev ne moreš, poklekni ob času službe božje proti farni cèrkvi; če klečati ne moreš, pa stoj. Molitvne bukvice alj pa roženkranc v rokah se z keršansko sesosko v duhi združji, ino svojo molitvo opravi. Poprašaj tudi domače, kedar iz cèrkve pridejo, kaj so pridgvali, od česa keršanski nauk imeli? Tako lahko za silo tudi doma božjo službo opraviš.

Posebno vam, očetje ino matere, gospodarji in gospodinje, bodi priporočeno, de ob nedelah ino praznikah svoje otroke ino rejenke prvih resnic keršanskiga nauka učite, ino potrebnih molituv privajate. Imate čas, naj kdo kaj lepiga here; imate priložnost, objišite bolne sosede; ino če drujiga ne morete, za vérne duše molite, ter si pripravljajte prijatelje, ki vas bojo v večno prebivališe sprijeli. Tako vam bo vsaka nedela ino praznik ena stopinja bližej svetih nebes. Gletje, kakor človek Gospodove dni posvečuje, tako se mu na duši godi. Po svetih praznikah se pozná, koljko fara per Bogu veljá.

Kdor hoče prav po keršansko živeti, móra posebno o svetih nedelah ino godovih

3. Svete zakramente pogosto ino vredno prijemati. „Jaz sim viuska terta — pravi Jezus — vi ste mladike, brez niené ne morete nič storiti. Ako kdo v meni ne ostane, bo vunkaj veržen, kakor mladika, ki bo vsehnila, in jo bodo pobrali in v ogenj vergli, in zgori.“ (Joan. 15. 5 — 6.) Vsak smerten greh nas loči Jezusa, ino stori, de smo brez posvečejoče gnade božje, subim mladikam podobni, za večén ogenj pripravljeni. Vse naše dobre dela pred Bogam nobeněcne nimajo, dokler v stani gnade nismo; ino stare smertne dušne rane težko zacelijo, ako odlagamo, se z Bogam spraviti. Koljko je takih, ki smertno grešijo, pa spoved na velikonočni alj pa adventni čas odlagajo, pa tudi per prvim grehi ne ostanejo, ino poslednič števila grehov ne vejo. Brosin vas torej, duše moje, hitro po grehi popolnoma grevengo obudite, ino prvo nedelo se izpovéte. „Dones je Bog obljubil odpustiti vam, jutre ni obljubil.“ (Sv. Avguštin) Ako se hudo vrežes alj vsekas, ne boš odlagal rane celiti tako dolgo, de druga rana pride! — Pa tudi za malih grehov del se pogosto izpovéte, saj vsake kvatre, pa še pogoje, ako ste v hudi pregrešni nevarnosti. Kakšna bo tvoja srajca (kikla), če njo le enkrat alj dvakrat v leti operes? Tudi tvoja vest čista ne bo, če poredko k spovedi hodiš. Kaj nečistiga pa v nebeško kraljestvo ne pojde. Ali ne greši tudi pravičen sedemkrat na dan? — Oh, kako veseli mormo biti, de zakrament svete pokore imamo, v katerim se dušnih madežev lahko očistimo. Le zanikarni kristjani po enkrat na leto k spovedi grejo; zanikarnost je pa nagla-

vni greh. Kdor samo enkrat na leto k spovedi gre, le za en las nad pogubljenjami vesti; kdor pa še enkrat ne gre, njega sveta katoliška cerkev za svojiga ne spozna; on je kakor nevernik in očitni grešnik.

Ste omili skuz čisto spoved ino vredno pokoro serce svoje, pripravili čedno prebivalše Jezusu; svojimu dušnimu ženinu, oh le radi prav pogosto k božji mizi hodite. Je veselje Jezusovo per nas prebivati, bodi tudi nam veselje se z Jezusam združiti v presvetim obhajili. Čujte, kako vas lepo vabi: „Pridite k meni vsi, kteri se trudite in ste obteženi, ino jaz vas bom poživel.“ (Mat. 11, 28.) „Kdor zavživa moje telo ino pije moje kerv, on ostane v meni ino jaz v njem.“ (Joan. 6, 57.) Oh de bi kristjani veliko srečo saj spoznali, ki njo per svetim obhajili imamo, naj bi prav živo neizrečeno ljubézn Jezusovo občutili, ki ga permora z nami prebivati, kako veseli ino srečni bi bili! „Brez Jezusa biti je hudi pekel, biti z Jezusam je sladek raj“ (paradiž). (Tom. Kemp.) Za to veleva sveta cerkev škofam ino mašnikam, naj svoje verne prosijo ino opominajo prav pogosto in vredno prejemati presveto rešnje Telo. (Trident. zbor 13. sej. p. 8.) — Ravno zato vam tudi jaz priporočam ino bom priporočal vse žive dni z svetim Franciškam Zalezjam: „Prejmite prav pogosto presveto rešnje Telo, ino verjemite mi, de če vi duše svoje z studencam vse lepote ino dobrote, vse svetosti ino čistosti pogosto nahranite, bojo tudi duše vaše pred njim vse čedne ino pravične, vse svete ino čiste. Obhajajte se mnogokrat, moje duše! koljkokrat vam je kolj mogoče, pa vselej le po dovolenji vašiga spovednika; tak bote po vednim češenji ino vživanju Lepote, Dobrote ino Čistobe (Jezusove) tudi vi vsi dobri ino vsi čisti prihajali. — Vas prašajo otroci sveta (posvetni kristjani), pokaj toljkokrat k boži mizi hodite; recite jim, de to storite, se svojih napak (grehov) očistiti, svoje revšine iznebiti, se v svojih težavah tolažiti, v svoji slabosti moči prijeti. Povete jim, de je dvojnim ljudém pogostiga obhajila potreba: popolnim, ki so dobro pripravleni, ino bi čez vse nemodro ravnali, če bi se studencu vse popolnosti ne bližali; in nepopolnim, de bi prave popolnosti jiskali; — močnim, de ne oslabijo; slabim, de se okrepčajo; — bolnim, de ozdravijo, zdravim, de ne zbolijo. Povete jim, de tisti, ki niso preveč z posvetnimi opravilami obloženi, naj velikokrat k boži mizi gréjjo, ker jih delo ne vstavlja; de pa tudi tisti, kteri so v mnoge posvetne reči zamotani, naj to storijo, ker jim je tega silo silo potreba. Recite jim, de prečestiti zakrament zato pogosto prijemate, de bi se ga prav prijeti naučili, ker se le redko kdaj delo dobro opravi, kateriga se privadili nismo.“ (Filoteja II. buk. 21. post.)

Oh naj bi sveta želja po mizi božji med nami spet oživela, ki je v sercih prvih kristjanov gorela, hitro bi se tudi čedno keršansko življenje med nami omladilo, ki je perve kristjane toljko lepšalo, de je bilo skoraj tolko Svetnikov koljkor kristjanov.

Preljubi, poglejte, vsakdanja molitev, služba božja o svetih praznikah, ino pa pogosta vredna prijemata svetih sakramentov so trije stebri prave keršanske pobožnosti (andohti), so tri nar močnejši podpore naše popolnosti. Srečen kdor svoje izveličanstvo na nje zida; ne bo mu ga hud veter skušnjave poderl. „Pobožnost (brumnost) je za vse dobra, ker ima obljubo sedajnega življenja ino prihodniga.“ (I. Tim. 4, 8.)

II. Molitev ino post sta si pa brat ino sestra; eden brez drugiga biti ne moreta. Post molitvo podpéra, de se ložej k Bogu povzdiguje; molitev pa post posvečuje, ter Bogu prijetniga — nam pa izveličanskiga dela. „Za to vas prosim, bratje, skuz vsmilenje božje, de daste svoje telesa v živ, svet ino Bogu dopadliv dar (ofer), de bo vaša služba modra.“ (Rim. 12, 1.) To se ima zgoditi skuz svet post, ki dva dela ima: prvič, de svoje pregrešno poželenje zatiramo, ino se greha skerbno varjemo; drugič, de si po zapovedi svete cérkve ne koljko živeža ino mesa posebno pritergam o; ter se vsadimo sami sebe zatajiti, ino ne vsiga dovoliti, kar se naši popačeni naturi poljubi; to je keršanska vaja svetih čednost. Kdor pravi, de pravično živi, pa se ne postiti, sam sebe slepi, ino ni pravi katoliški kristjan. Kdor se posti, pa zravno postu smertno greši, sam sebe goljfa; greh postu zasluženje vzeme. Ojstro so se svoje dni kristjani postili; nam se nekdanjio postu pretežek zdi. Zato nam ga naša ljuba mati, sveta katoliška cérkev polajša, ter nam priporoča saj pomanjšan post za toljko bolj zvesto deržati, ino dobrih del v domestilo za toljko več opravljati. Oh keršanske duše, vbogajte svojo skerbno mater, sveto cérkev, ino njenih postov ne zaničujte, ampak terdno deržite, če počete biti njeni ino pa božji dobri otroci. „Veste, de Boga ne more imeti očeta kdor cérkve za mater nima?“ (Sy. Ciprian)

Preljube moje ovčice! ako ne bote pozabili, kar sim pisal, ino pridno dopolnili, kar sim vam v imeni božjim priporočil, ter se varvali grehov, posebno o svetih nedelah in zapovedanih praznikah, tako vam hočem v imeni naše svete katoliške cърkve post; kakor za lansko tudi za to leto 1848 polajšati, ter zaupam, de bote saj to malo za toliko bolj zvesto deržali. Naj bo tedaj vse druge dni mesojeja dopušena, le samo te le dni je mesa jesti ojstro prepovedano:

1. Vsak petek celiga leta;
2. Ob sabotah štiridesdanskiga posta;
3. Ob kvaternih sredah ino sabotah;
4. Na pepelnično sredo in pa štiri posledne dni velikiga tedna;
5. V saboto pred Binkošti;
6. V sredo pred sv. Petram in Pavlam;
7. V póndelek pred veliko Gospodnico alj veliko Mašo;
8. V tork pred vsemi Svetmi;
9. V čertek pred devico Marijo čistiga spočetja v adventi;
10. V saboto pred Božičam, ktira je tudi kvaterna sabota.

Duhovskim peršonom je štiridesdanski post (razen nedel) ino pa ob adventnih sredah le enkrat na dan, za kosilo, mesa jesti pripušeno; na večer imajo postne jedila žavživati. Tudi ob sabotah celiga leta ni duhovskim mesa jesti dopušeno.

Vsim vernim se pa naroči:

1. De je svetoželja tistih kristjanov hvalevredna, kteri se po stari šegi ojstro postijo, ino o postnih dneih mesa ne jedó, ako je ravno tudi njim kakor drugim pripušeno, kar še v mnogoterih hišah v navadi imajo; samo zaničvati tistih nikar, ki po dovolenji cърkve mesa vživajo. Oni pa, ki ob postnih dneih po cърkvenim dovolenji meseno jedó, se nimajo tistim posmeovati, ki se ojstro postijo, ampak naj mesa z žalostnim sercam vživajo, ker se preslabi čutijo po stari cърkveni šegi se ojstro postiti.

2. Ako ravno postne dni meseno ješ, kar ti cърkev dovoli, si pa vender dolžen si pritergati, ino samo enkrat take dni se do sitiga najesti, če nisi kako drugač postu izvzet.

3. Vsi, kteri po dovolenji o postnih dneih meseno jedó, imajo za vsak tak dan, kakor tudi za saboto celiga leta, če meso jedó, tri Očenaše ino Češena si Marija- pa eno Véro pobožno v čast bridkiga terpljenja ino smerti Jezusove moliti; ino kjér je mogoče, pred jedjo alj po jedi na glas vsa družina skupej. Ob postnih dneih zravno mesa tudi ribe per kosili alj per večerji skupej jesti je prepovedano.

4. Je kdo vérnih po samim potreben, naj se mu post odhenja ino mešojeja dovoli, naj po priči zdravnika prošnjo skuz svojiga g. fajmoštra v škofijo pošle. Dokler dovolenje iz škofije ne dojde, imajo fajmoštri ino spovedniki oblast, post preložiti, le verni si nimajo sami po svoji glavi posta otrésati.

5. Kdor se postiti ne more, ino si mesojejo izprosi, naj za toliko več moli ino vbogajime daja, ino tako božji pravici zadostuje. „Moliti, postiti se ino vbogajime dajati je boljši, kakor zaklade zhranjevati.“ (Tob. 12, 8.) Jno če ne moreš za vsem teš biti, ino ti slabo prihaja, obteši se; za drugo pa pritergaj, koljkor premoreš ino trupla svojiga preveč ne miluj (ne cartlaj).

Po vsem tim vas prosim ino opominam, vaš viši pastir ino škof vaših duš, ki bom na sodbi odgovor za vas dajal, de svet post zvesto obhajate, pa tudi vi očetje ino matere, gospodarji in gospodinje, gospodje kakor kmetje, pridno skerbite, de bojo vaši podložni, otroci ino družina se zvesto postili, kakor so dolžni. Ne daj Bog, de bi jih zapeljali alj clo silili svet post prelomiti, ino jih učili Bogu ino sveti cърkvi nepokorni biti. Družina, ki se Boga ne boji, tudi svojim prejpostavljenim pokorna ni. Gorje pa vsem, ki pohujšanje dajajo, bolje bi takim bilo, de bi se jim mlinski kamen na vrat obesil, ino potonili v globočino morja. (Mat. 18, 6.) — Mi pa ostanimo pridni božji otroci, zvesti svoji ljubi materi, sveti katoliški cърkvi, in tudi Bog, naš dober Oče, nas svojih otrok ne bo zapustil.

III. Tudi vbogajime radi dajmo, koljkor premoremo, de bota molituv in post milošno (almožno) za tovaršico imela, ki bo zamestila, kar nam na pravi molitvi ino na vrednim posti pomankuje. Posebno vam katoliške misjone med nevérniki priporočim, de misjonarje z molitvijo ino milim darimi podpirate, božje kralstvo med neznaboge lepo razširat. Prav serčno vse brate ino sestre svetiga Leopolda braterne zahvalim, ki tako lepo pripoma-

gajo za božjo čast no izveličanje ljudi. Prosim vas, ne naveličajte (dovoljste) se, ampak še v prihodno radi pomagajte z molitvijo ino almožno, naj vsi ljudje Boga prav spoznajo ino častijo, v sveto katolško cerkev pridejo ino z nami večno življenje dosežejo. Kdor apostelnam pomaga, bo tudi apostelnov plačilo prijel. Postrežite radi eden drugimu, kakor je vsak dar zadobil, kakor dobri delivci mnogotere milosti božje, naj bude Bog v vseh rečeh časten skuz Jezusa Kristusa, katerimu bodi čast ino oblast od vekomaj do vekomaj. Amen. (I. Petr. 4, 10 — 11.)

Bogu ino Mariji vas vse priporočim.
(Leto pismo se ima tretjo predpepelnično nedelo vérnim iz kancelna zastopno povedati, skuz leto pa vsak terdno zapovedan post poprejno nedelo oznaniti.)

Per sv. Andreji v Lavantinski dolini 15. Prosenca 1848.

Anton Martin,

Lavantinski škof.

[The following text is a mirrored bleed-through from the reverse side of the page and is largely illegible due to the quality of the scan and the nature of the bleed-through.]